
КНИГА VII.

Съдържаніе. Менторъ и Телѣмахъ са управятъ къмъ финикійския карабъ спрѣвъ до острова на Калипса; тѣ са приѣматъ благосклонно отъ Адоама, брата на Нарбала, управителя на този карабъ. Адоамъ, като позна Телѣмаха, обѣщава му тосъ часъ да го заведе въ Итака. Той му разказва трагическата смѣрътъ на Пигмаліона и на Асграбея; послѣ възшествіето на Белеазара, когото тиранинѣтъ баща му бѣше нагрозилъ по навѣта на тѣзи жена. Телѣмахъ, отъ своя страна, му разказва приключеніята си слѣдъ отхожданіето си отъ Тиръ. Въ едно гощаване което Адоамъ направи на Телѣмаха и на Ментора, Ахитоасъ, чрезъ сладостныгѣ звукове на своя гласъ и на своята лира, събира около караба Тритоннѣтъ и Перендынѣтъ, сичкыгѣ други божества на морето, и самыгѣ морскы чудовища даже. Менторъ, като зема една лира, свири на нея съ толкози искуство, щото Ахитоасъ ревнивъ истрѣва своята си неволно. Адоамъ разказва послѣ чудесата на Бетика. Описва пріятната температура на въздуха и сичкыгѣ богатства на тѣзи страна, на която жителитѣ веджтъ найблагополученъ животъ въ една съвършенна простота на нравыгѣ.

Карабѣтъ който са бѣ спрѣлъ, и къмъ който тѣ отивахж, бѣше единъ финикійскый карабъ който отиваше въ Епиръ (а). Тѣзи Финикіяны бѣхж видѣли Телѣмаха въ пѣтуванѣето си въ Египетъ, но не можахж да го познайжтъ посрѣдъ волныгѣ. Когато Менторъ доближи до караба толкосъ щото да му е чуть гласа, той извика съ силенъ гласъ, като си подигна главата надъ водата: „Финикіяны, които сте толкози доброволны къмъ сичкыгѣ народы, не отказвайте живота на двама чловѣци които го чакатъ отъ вашето чловѣколюбіе. Ако имате благочестіе къмъ боговетѣ, приѣмете ны въ вашія карабъ: ныи отивваме въредъ кждѣто выи отидете.“ Управителѣтъ на караба отговори: Приѣмамы вы съ благодареніе; ныи познаваме, що смы длѣжны къмъ непоз-

(а) Страна къмъ Сѣверъ отъ Гръція между Амбракійскыя Заливъ, Іонійското Море, горыгѣ Пиндъ и Албанія.